

lité et la FSMA avait approuvé ou confirmé certains communiqués de presse. La cour n'a pas suivi ce raisonnement car elle estime que la FSMA n'avait pas été correctement informée par Fortis et ses dirigeants. Lors de son enquête, la FSMA s'était procurée de nouvelles pièces prouvant que Fortis ne l'avait pas complètement informée. Selon la cour, Fortis ne démontre pas que la FSMA disposait des éléments d'information nécessaires et suffisants pour apprécier et approuver les communications litigieuses, implicitement, par son inaction, en n'exigeant pas de plus amples ou d'autres informations de la part de Fortis à destination des investisseurs. Fortis ne démontre pas non plus que la FSMA ait été saisie de projets de communication pour les approuver.

Au fond, la cour procède à un examen détaillé des conditions consacrées par l'article 25, § 1<sup>er</sup>, 4<sup>o</sup>, de la loi du 2 août 2002 relative à la surveillance du secteur financier et aux services financiers interdisant « à toute personne de diffuser des informations ou des rumeurs, par l'intermédiaire des médias, via Internet ou par tout autre moyen, qui donnent ou sont susceptibles de donner des indications fausses ou trompeuses sur des instruments financiers, alors qu'elle savait ou aurait dû savoir que les informations étaient fausses ou trompeuses (...) ». Quant au caractère faux ou trompeur de l'information, la cour d'appel décide notamment que l'absence de communication sur une information privilégiée ne peut pas permettre d'incriminer les porte-paroles de la société, pour leur silence conservé sur des faits, dès lors qu'en raison de ce silence, la communication donnée serait trompeuse. Seule Fortis pourrait être accusée d'une telle absence de communication sur la base d'une infraction à ses obligations de publier des informations privilégiées (voy. art. 10 de la loi du 2 août 2002). La cour rejette en ce sens l'argumentation de la FSMA considérant que l'absence de communication sur une information privilégiée devrait être imputée aux porte-paroles de Fortis sur base de l'article 25 de la loi du 2 août 2002.

La cour d'appel précise en outre que l'article 25, § 1<sup>er</sup>, 4<sup>o</sup>, de la loi du 2 août 2002 n'exige pas la preuve, dans le chef de la personne incriminée, d'avoir diffusé des informations fausses ou trompeuses, qu'elle ait eu conscience du caractère faux ou trompeur de cette information. Il suffit qu'elle « ait dû le savoir » compte tenu des circonstances propres à l'espèce et notamment via ses qualifications et connaissances personnelles. La présomption de culpabilité est d'autant plus lourde que la cour d'appel rejette la possibilité pour la personne poursuivie de démontrer qu'elle poursuivait un but légitime ou qu'elle n'avait pas l'intention de tromper le marché. Enfin, la cour d'appel examine la question de l'imputabilité des responsabilités à la société et/ou à ses porte-paroles. A cet égard, la cour rappelle que la loi du 2 août 2002 instaure un régime autonome de répression par voie d'amendes administratives, sans référence au droit des sociétés, et sans que les

principes généraux de droit pénal ne puissent être appliqués en cette matière.

#### 4. VERVOER/TRANSPORT

Frank Stevens<sup>13</sup>

##### Rechtspraak/Jurisprudence

###### **Antwerpen (4<sup>de</sup> k.) 19 oktober 2015**

Zaak: 2013/AR/1879

VERVOER

Tussenpersonen bij vervoer – Commissionair-expediteur – Middelenverbintenis – Vervoer over zee – Cognossement – Bezorgd aan bestemming vóór betaling  
TRANSPORT

Intermédiaires de transport – Commissionnaire-expéditeur – Obligation de moyens – Transport maritime – Connaissance – Envoyé au destinataire avant paiement

Een partij die opdracht had om in eigen naam maar voor rekening van haar opdrachtgever goederen te verzenden, die de koopwaar daartoe in ontvangst nam, eventueel bepaalde materiële handelingen stelde, desgevallend bepaalde exportformaliteiten diende te vervullen, documenten met betrekking tot het vervoer verzond met het oog op aflevering aan de bestemming enz., eerder dan het vervoer zelf of het doen vervoeren van goederen in eigen naam maar voor rekening van de opdrachtgever, heeft zich verbonden als verzendcommissionair. Een commissionair-expediteur neemt slechts een middelenverbintenis op.

Wanneer een commissionair-expediteur aan zijn opdrachtgever meldt dat de originele cognossementen slechts aan de bestemming bezorgd zullen worden na betaling van de eigen factuur, waarop de opdrachtgever een (vervalste) overschrijving bezorgt aan de commissionair-expediteur, kan aan deze laatste niet verweten worden dat hij de cognossementen aan de bestemming heeft vrijgegeven, zonder dat de opdrachtgever betaling had ontvangen van de bestemming.

###### **Antwerpen (4<sup>de</sup> k.) 23 november 2015**

Zaak: 2013/AR/2215

VERVOER

Vervoer over de binnenwateren – Bevrachtingsovereenkomst – Buitengerechtelijke beëindiging  
VERBINTENISSEN UIT OVEREENKOMST

Nakoming – Niet-nakoming verbintenis – Schadevergoeding – Omvang – Verlies van een kans

TRANSPORT

Transport fluvial – Contrat d'affrètement – Fin de contrat extra-judiciaire

<sup>13</sup>. Advocaat te Antwerpen, docent Erasmus Universiteit Rotterdam.

**OBLIGATIONS CONTRACTUELLES**

Exécution et non-exécution de l'obligation – Dommages-intérêts – Ampleur – Perte d'une chance

Een clause in een bevrachtingsovereenkomst die bepaalt dat bij ernstige tekortkoming de overeenkomst "onmiddellijk" kan worden beëindigd belet niet dat er nog steeds een voorafgaande ingebrekestelling moet geschieden en dat de beweerd in gebreke gebleven medecontractant de kans moet worden geboden om de aangeklaagde tekortkomingen te herstellen.

De schadevergoeding voor het verlies van een kans – m.n. de kans om maandelijks huurprijsaanvullingen van een bepaald bedrag te bekomen – is niet gelijk aan 100% van de niet-ontvangen huurprijsaanvullingen.

**6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ**

*Arie Van Hoe*<sup>14</sup>

**Rechtspraak/Jurisprudence****Hof van Cassatie 29 oktober 2015**

*Zaak: C.15.0256.N/1*

**CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING**

Gerechtelijke reorganisatie – Gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag

**CONTINUITÉ DES ENTREPRISES**

Réorganisation judiciaire – Réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice

Krachtens artikel 62 wet continuïteit ondernemingen organiseert en verricht de aangewezen gerechtsmandataris de door de rechtbank bevolen overdracht door de verkoop of de overdracht van de voor het behoud van het geheel of een gedeelte van de economische activiteit van de onderneming noodzakelijke of nuttige roerende of onroerende activa. Hij zoekt en wint offertes in en waakt bij voorrang over het behoud van het geheel of een gedeelte van de activiteit van de onderneming, rekening houdend met de rechten van de schuldeisers. Hij bepaalt de uiterste termijn waarbinnen de offertes hem moeten worden bezorgd en waarna geen enkele nieuwe offerte in aanmerking kan worden genomen en of meer ontwerpen van gelijktijdige of opeenvolgende verkopen op, met vermelding van de stappen die hij heeft ondernomen, de voorwaarden van de voorgenomen verkoop en de rechtvaardiging van zijn ontwerpen, en voegt hij voor elke verkoop een ontwerp van akte bij. Hij deelt zijn ontwerpen mee aan de gedelegeerd rechter en, bij verzoekschrift op tegenspraak, vraagt hij aan de rechtbank de machtiging om te kunnen overgaan tot de uitvoering van de voorgestelde verkoop. De rechtbank neemt geen enkele offerte of offertewijziging na dat verzoekschrift in

aanmerking. Deze regels strekken ertoe dat het biedingsproces op een transparante en efficiënte wijze verloopt.

In zijn arrest van 29 oktober 2015 overweegt het Hof van Cassatie dat indien er moeilijkheden rijzen met de offertes, de rechtbank aan de gerechtsmandataris opdracht kan geven om tot heronderhandeling over te gaan of tot het organiseren van een nieuwe biedingsprocedure tussen de oorspronkelijke bidders.

**Gent 19 oktober 2015**

*Zaak: 2014/AR/1344*

**CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING**

Gerechtelijke reorganisatie – Algemene bepalingen

**CONTINUITÉ DES ENTREPRISES**

Réorganisation judiciaire – Dispositions générales

In de mate dat de schuldvorderingen ten aanzien van de schuldenaar beantwoorden aan prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant, en ongeacht of zij voortvloeien uit nieuwe verbintenissen van de schuldenaar of uit overeenkomsten die lopen op het ogenblik van het openen van de procedure, worden zij beschouwd als boedelschulden in een navolgende vereffening of faillissement tijdens de periode van reorganisatie of na het beëindigen ervan, in zoverre er een nauwe band bestaat tussen de beëindiging van de procedure en die collectieve procedure (art. 37 WCO). De betwisting in dit arrest betreft de vraag of de bedrijfsvoorheffing, door de Belgische Staat geheven op lonen van werknemers, die tijdens een procedure tot gerechtelijke reorganisatie betaald werden, al dan niet een boedelschuld vormt in een navolgend faillissement. De rechtspraak van het Hof van Cassatie is niet eenduidig op dit punt (vgl. Cass. 27 maart 2015, *TBH* 2015, 596-599 (geen boedelschuld) en Cass. 16 mei 2014, *TBH* 2015, 569-572 (wel een boedelschuld)).

De eerste rechter oordeelde dat de bedrijfsvoorheffing haar oorzaak vindt in de arbeidsovereenkomst met de werknemers en derhalve een boedelschuld is, ongeacht de wettelijke oorsprong van de verplichting (in hoofde van de werkgever) om de bedrijfsvoorheffing te betalen. Het hof van beroep hervormt het bestreden vonnis. Tegen de kwalificatie van de bedrijfsvoorheffing als boedelschuld pleiten de volgende elementen:

- met artikel 37 WCO heeft de wetgever een wettelijke boedelschuld gecreëerd, die een uitzondering vormt op het principe van de gelijkheid van de schuldeisers. Uitzonderingen moeten beperkend geïnterpreteerd worden;
- de Belgische Staat is te onderscheiden van de werknemer. Deze laatste heeft prestaties geleverd en is eventueel als medecontractant van de schuldenaar te beschouwen. De Belgische Staat heeft geen presta-

<sup>14</sup>. Assistent UA.